

IN HOGERE SFEREN

Reisjournaliste Ann Cools had ze afgezworen, de bergen. Te zwaar, te moeilijk, te eng. Toch lag ze onlangs, rillend in een door de wind geteisterde tent, maar zo voldaan, in het hart van het Karakoram-gebergte in het noorden van Pakistan.

Tekst en foto's Ann Cools

De groenigheid groeit van achter mijn oren uit als het gaat over bergen en trektochten. De naam Karakoram deed aanvankelijk dan ook geen belletje rinkelen. Nochtans is het gebergte niet van de minste. Geflankeerd door de Hindoekoesj en de Himalaya, strekt het zich uit over het grensgebied van Pakistan, India en China. Het uithangbord van Karakoram is K2 (8611 m), na Mount Everest (8849 m) de hoogste berg ter wereld. Door conflict, terreurdreiging en politieke instabiliteit gold er lange tijd een negatief reisadvies voor Pakistan. Daartegenover staat dat het land een bijzonder rijke cultuur kent, met een smeltkroes aan etniciteiten en bruisende steden als Lahore. Gaande van hooggebergte en eeuwig ijs tot groene valleien en woestijn is het landschap al even divers. Pakistan is in al zijn gelaagdheid een intrigerend land. Toch heb ik nog niet onmiddellijk de intentie om erheen te gaan. Tot ik Kris ontmoet, de bezieler van reisorganisatie Offtrack, die voluit de kaart van avontuur trekt.

ANN ZONDER VREES

Het ontegensprekelijk wilde karakter van de trekking in Pakistan trekt aan mijn natuurminnende ziel. Twee weken hiken op en langs Baltoro, met 63 kilometer de langste gletsjer buiten de poolgebieden. We zouden langs de *basecamps* van de hoogste pieken komen, waar wereldvermaarde klimmers hun expeditie voorbereiden. Via ontelbaar veel ijs- en steenhellingen bouwt de hoogte gradueel op van 3000 meter boven de zeespiegel tot maar liefst 5000 meter. De bekroning van dit alles is Gondogoro La, een bergpas op 5600 meter hoogte die met stijgijsers en een harnas overwonnen moet worden. Een nachtelijke onderneming bovendien, om het risico op lawines te minimaliseren. Het programma bulkt van de duizelingwekkende getallen en brengt me danig van de wijs. Wie ben ik, met mijn knikende knieën en karige palmares, om met een groep doorgewinterde trekkers een uitdaging van dit formaat aan te gaan? Enter Ann Zonder Vrees: mijn alter ego dat zich met wisselend succes verzet tegen faalangst. Ditmaal haalt ze de slag binnen, mits de belofte van een grondige voorbereiding. Ik wandel, doe intervaltrainingen en ga traplopen met een rugzak vol

duikklood. De laatste vier weken voor vertrek slaap ik in een hoogtetent, de ultieme truc om mijn lichaam op voorhand al te laten wennen aan de ijle berglucht.

AAN DE KABEL

“Elektriciteitskabel!”, waarschuwt Frank, waarop we met vier synchroon achterover leunen. Meerrijdend op het dak van de bus komen we in de juiste stemming voor het avontuur van ons leven. Via de Karakoram Highway komen we aan in Skardu, een dorps aandoende en toch drukke stad die geldt als toegangspoort naar Karakoram. De lokale politie is duidelijk opgezet met ons bezoek. Wanneer ze klaar zijn met onze vergunningen, staan ze erop om met onze groep op de foto te gaan. De reis zet zich verder via grotendeels onverharde wegen, tot een weggespoelde brug ons noodgedwongen tot een halt brengt. Enkele dagen geleden zorgden zware regenval en smeltende gletsjers voor een bruuske toename van het waterpeil waarop de brug met één uiteinde in de woeste rivier stortte. Zonder het te beseffen, zijn we op dat moment getuige van de voortekenen van een natuurramp. Een maand verder in de tijd staat een derde van Pakistan volledig blank door overstromingen. Een streep door de rekening van een land dat hard aan een positiever imago werkt en vooral een drama voor de al met armoede worstelende bevolking. Regelmatig leiden pogingen om de ontembare kracht van de natuur te betugelen tot vernielde infrastructuur. Maar het kneedt de vindingrijkheid en oplossingsgerichte geest van de mensen. Wachten op de bouw van een nieuwe brug is geen optie, dus installeerde men een kabel over de kolkende massa. Aan die kabel hangt een schamele houten kist waarin we één voor één naar de overkant worden getrokken. Na twee dagen van buszitten en jeepschommelen komen we aan in Jhola. Klaar voor actie vatten we de tocht aan. Het stoffige zand vormt vluchtige wolken rondom het peloton van marcherende benen. Met twaalf zijn we: Kris, die de trekking enkele jaren geleden al eens deed en elf deelnemers, onder wie ik – die voor de eerste keer voet zetten in Karakoram – en Saif, de lokale gids die ons begeleidt en de dragers aanstuurt. Een trekking van dit kaliber is een hele onderneming. Tientallen dragers en ezels staan in voor het →

De bekroning van de klim is Gondogoro La, een bergpas op 5600 meter hoogte die met stijgijsers en een harnas overwonnen moet worden. Een nachtelijke onderneming bovendien, om het risico op lawines te minimaliseren

Openingsbeeld: minuscule mensen in het groots en weids Karakoram-gebergte.

Rechts: tijdens de zomer ontstaan er meertjes van smeltwater op de Baltoro-gletsjer.

Onder: paarden en muilezels spelen een sleutelrol bij de trekking.

HEEN EN TERUG

Het aanbod van Offtrack bestaat uit actieve reizen naar bekende wandelparadijzen en minder bezochte bestemmingen. Met een kleine groep avonturiers trek je door bergachtig gebied. Elke tocht wordt op voorhand ter plaatse uitgestippeld en voorbereid. Kris Lippens begeleidt de reizen en werkt samen met lokale partners voor een vlot en veilig verloop. Ook voor individuele reizen op maat kun je bij Offtrack terecht.

offtrack.be

Links: de met sneeuw bedekte K2 is de tweede hoogste berg ter wereld (8611 meter).

Onder: niets dan bewondering voor de kracht en volharding van de dragers.

transport van voedsel, tenten, kookgerei en bagage. Zelf dragen we een dagrugzak gevuld met warme en waterdichte kledij, snacks en voldoende water om de lange wandeldagen door te komen. In mijn geval komen daar nog enkele kilo's aan cameramateriaal bij.

ALLES VOOR EEN SMOS

Samen onderweg zijn scheidt een band, en grenzen vervagen sneller dan de herinnering aan nachtelijke dromen. Niemand kijkt op van het dagelijks praatje over ontlasting. Van het collectief uitkijken naar hoge, brede rotsen tot het bespreken van frequentie en vastigheid. Ook duikt er regelmatig een nieuw gedeeld verlangen op: fruit, chocolade, een *smoske*. De basale menselijkheid accentueert het onmetelijke van de wereld die we doorkruisen. De Baltoro-gletsjer die als een levensader door het gebergte stroomt, kraakt en zucht. Her en der ontstaan diepe kloven in de door steenpuin bedolven ijsmassa. Anders dan de term doet vermoeden, varieert het steenpuin in vorm, kleur en textuur. Effen bruingrijs maakt plaats voor dieprood en bijzondere minerale patronen. Met de toenemende hoogte zien we steeds meer ijsstructuren en een wirwar aan ijverige stroompjes. De brandende zon is een constante – het blijft verrassend warm op grote hoogte – maar de wind wordt beduidend kouder.

Saif ontpopt zich tijdens de trekking van schuchtere begeleider als baken van veiligheid. Moeiteloos stuiert hij van rots naar rots, steil omhoog en scherp omlaag, glad of niet. Hij staat zonder verpinken minutenlang midden in ijskoude, driftige rivieren en modderstromen om ons te helpen oversteken. Wanneer hoogteziekte toeslaat, neemt hij rugzakken over boven op zijn eigen bagage. Ook de mentale en fysieke draagkracht van de dragers is minstens bewonderenswaardig te noemen. Met wat een onmogelijk zware en onhandige last lijkt, leggen ze hetzelfde traject af als wij. Ondanks de uitputtende omstandigheden komen veel dragers elke zomer terug. Velen hebben geen werk of komen moeilijk rond. Zo ook Abbas, die ons elke ochtend en avond hartelijk begroet met zijn verlegen lach. Met zijn veertien jaar ervaring schopte hij het tot hoofd van de dragers. Voor zijn goede vriend Zahid is het de eerste keer. Hij nam een maand vakantie van zijn baan bij het leger om bij

te verdienen als drager. Algauw blijkt hij de gangmaker van dienst. Samen met hulpgids Manzoor zet hij een spontaan zang- en dansintermezzo in tijdens een korte rustpauze op de gletsjer. Groot jolijt wanneer ook Bart, Julie en Anne zich aan het dansen wagen. Aan avontuur geen gebrek tijdens de trekking, aan sfeer ook niet.

K2

Halverwege de trekking wacht ons de bijzondere kampplaats Concordia. Als ik om me heen kijk, zie ik alleen maar bergen van meer dan 7000 en 8000 meter hoog. Het is ook waar we voor het eerst K2 te zien krijgen. Hoewel een tweede plaats doorgaans minder eer opstrijkt, krijgt K2 alle ontzag die hem toekomt. Het icoon bezorgt menig klimmer spontaan rillingen over de rug en een fonkel in de ogen. Met een op de vier klimmers die er het leven laat, heeft een expeditie naar de top van K2 de bewezen reputatie van levensgevaarlijk te zijn. Steeds beter begrijp ik de emotionele connectie die mensen voelen met deze berg. Maar pas wanneer ik er pal voor sta, kan ik de onbevattelijkheid vatten. K2 toont zich in volle glorie, vrij van het typerende wolkenbed rondom zijn kruin, titanisch tegen de strakblauwe hemel.

Wanneer de duisternis valt, spot Gert bewegende lichtjes op de flank van K2. Met plaatsvervangende adrenaline kijken we toe. We proberen ons voor te stellen hoe de klimmers daar zitten te wachten op een goed moment om te vertrekken naar de top. "Je moet toch een beetje gek zijn om daaraan te beginnen", klinkt het unaniem, waarop we ons klaarmaken om te gaan slapen.

De dragers zijn nog even in de weer. Ze ruimen op en verzamelen zich vervolgens rond het vuur dat hen beschermt tegen de bijtende kou. Gehuld in laagjes en een donzige slaapzak luister ik naar de uitgelaten sfeer buiten. Klappende handen klinken steeds luider, heldere stemmen steeds voller. Ritmisch getrommel stuwt bezwerende gezangen fors de donkere hemel in. Het is opzwevend, intens en toch broos. Het is rijkdom in een pure vorm. En daarom lig ik hier, rillend in een door wind geteisterde tent, omgeven door de hoogste bergen ter wereld. ●